

inden Loven blev vedtagen her for fire Aar siden.

Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg tillade mig at anbefale denne Sag til Fremme og til grundig Overvejelse og Behandling i Udvalget.

Neergaard: Jeg kan slutte mig til den Hænstilling til Regeringen, der fremkom fra de to ærede Talere før mig, om, naar Tiden kom, da at tage Ulykkesforsikrings-spørgsmaalet op til Behandling. Der er ikke Tvivl hos nogen af os om, at hvor meget godt end den nu gældende Lov har udrettet, lider den af mange Mangler, og enhver af os kunde sikkert have en lang Liste af Ønsker om dens Forbedring at fremføre. Ogsaa jeg ønsker Loven udvidet til Samfundsklasser, som efter min Mening med Urette ikke nyde godt af den. Navnlig forekommer det mig meget væsentligt at faa fjernet de Urimeligheder, der ere i denne Lov. Jeg billiger som sagt ikke paa nogen Maade, at Landbrug og Søfart ere udelukkede fra Loven, undtagen i ganske specielle Tilfælde, som vi jo alle kende saa godt. Men det er dog hele Erhvervsklasser, det her drejer sig om. Næsten endnu mere urimeligt og uforstaaeligt synes det Skel, som Loven paa mange Punkter har sat inden for de enkelte Erhverv. Det ærede Medlem, som talte før mig, nævnte Kørselsulykker, og han har jo Ret i, at det maa synes vanskeligt at fastholde den Grænse, som er sat ved teknisk-mekanisk Virksomhed, Risikoen er lige saa stor ved Kørsel som ved teknisk-mekanisk Virksomhed. Lad os tage noget saadant som Losning og Ladning. Der er der Arbejde af ganske samme Art, som snart er inden for og snart uden for Loven. Hvis en Fabrikant eller Forhandler losses eller lader egne Varer, ere de Arbejdere, han beskæftiger dermed, ikke inde under Loven, men udføres Losningen og Ladningen mod Betaling for andre, ere Arbejderne under Loven. Der er som bekendt Firmaer her i Kjøbenhavn, som have en hel Del Havnearbejdere og have eget Pakhus og altsaa losse og lade for egen Regning, men som ogsaa udføre Losning og Ladning for andre mod Betaling. Det vil altsaa ses, at vedkommende Firmas Arbejdere, naar de komme til Skade ved ganske samme Art af Arbejde, den ene Dag ikke falde ind under Loven, medens de den næste Dag falde ind under den. Det er den Slags Ting, som Folk ikke kunne forstaa, og som i mange Tilfælde gør Loven mindre velset.

Der er endnu et tredje Punkt — ja, jeg kunde blive ved, men jeg skal ikke fordybe mig for meget i Enkeltheder —, som jeg mener bør tages op til grundig Overvejelse. Det er hele Spørgsmaalet om, hvorvidt det Kapitalerstatningssystem, som Loven gennemgaaende følger, er rigtigt. Efter min Mening bør det i alt Fald modificeres. Det har forekommet mig at være en af Lovens mest iøjnespringende Urimeligheder, at der slet ikke gøres Forskel paa, hvor megen Værdi en Mands tabte Arbejdskraft har. En 70-aarig eller den, der er i en lignende Alder, som faktisk er opslidt, som maaske gaar i sit sidste Arbejdsaar, og om hvilken enhver ved, at der ikke er meget tilbage, faar, hvis han bliver Invalid, akkurat den samme Erstatning, under Forudsætning af samme Invaliditetsgrad, som den unge, arbejds-kraftige 30-aarige Mand, der staar med Reden fuld af Smaabørn og har en lang Fremtid for sig og en Familie, der er henvist til at forsørges af ham. I det ene Tilfælde gives der for meget, i det andet for lidt. Det er, forekommer det mig, ganske iøjnespringende. Jeg vil slet ikke tale om, at Kapitalerstatningssystemet i mange Tilfælde fører til, at de paagældende slet ikke blive hjulpsne. Jeg kender fra min Virksomhed sørgelige Eksempler paa, at naar en saadan Sum kommer til en Mand, som ikke er vant til at have med saadanne forholdsvise store Pengesummer at gøre, er den i Løbet af meget kort Tid forsvunden og har gjort Manden mere Skade end Gavn. Saadanne Tilfælde vil jeg dog se bort fra og ønsker kun at fremhæve, at det, at der slet ikke tages Hensyn til Værdien af den tabte Arbejdskraft, er langt værre. Jeg tror, at skulde Loven revideres, gøres der rettest i, at man underkaster det Spørgsmaal en meget grundig Overvejelse, om ikke Pensionssystemet som Regel vil være at foretrække for Kapitalerstatningssystemet. Dog nægter jeg selvfølgelig ikke, at dette sidste i visse Tilfælde kan være at foretrække, men Kapitalerstatning skulde være Undtagelserne.

Jeg skal afholde mig fra de mange Betragtninger, som man kunde gøre, naar man kommer til Sagen i Almindelighed, og holde mig til Loven selv. Jeg billiger ganske, at den højtærede Minister har forelagt Arbejderforsikringsrådets Forslag, som gaar ud fra den Tanke, at Loven endnu ikke er gammel nok til, at man fuldtud kan overse dens Virkninger, og det stemmer ogsaa godt nok med den Praksis, vi i Almindelighed følge i dansk